

Arrest

nr. 246 355 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & A. ERNOUX
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en A. ERNOUX verschijnt voor verzoekster, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens haar verklaringen op 6 mei 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 15 mei 2019 om internationale bescherming. Op 26 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 april 2020 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, geboren op 10 september 1987 te Gaza-Stad, in de Gazastrook. U bent geregistreerd bij UNRWA maar maakte geen gebruik van hun diensten. Uw vader verloor in februari 2019 zijn strijd tegen kanker. Uw moeder verblijft tot op vandaag in uw ouderlijk huis te Deir Al-Balah, alwaar u zelf verbleef tot aan uw vertrek in februari 2019. In 2008 behaalde u uw diploma 'administratie en secretariaat' aan het Technisch College van Palestina. Na uw studies volgde u via enkele genderorganisaties extra opleidingen en werd u gedurende drie maanden tewerkgesteld. In 2018 trouwde u met I. M. I. A. (...). Op 14 februari 2020 werd uw dochter J. (...) geboren.

U besloot de Gazastrook te verlaten uit vrees voor de algemene situatie van vrouwen in Gaza, de financiële situatie van uw familie en omdat u uw man, die sinds maart 2018 internationale bescherming in België geniet, wilde vervoegen. Omdat een gezinshereniging u eerder werd geweigerd op basis van een niet-geldig huwelijkscontract, en u geen juridische procedure wilde opstarten, besliste u de asielpcedure te gebruiken om bij uw man te kunnen zijn en liet u zich uit de Gazastrook smokkelen.

In februari 2019 stak u de grens met Egypte over. Vanuit Caïro nam het vliegtuig richting Turkije, alwaar u met een geldig visum tot twee weken verbleef alvorens naar Griekenland te trekken. Na een maand in Griekenland verbleven te hebben kon u met behulp van valse documenten het vliegtuig naar Italië nemen, om vandaaruit via Frankrijk naar België te reizen. U arriveerde in België op 6 mei 2019 en diende ten gevolge van de Ramadan, negen dagen later een verzoek om internationale bescherming in.

Uw echtgenoot, A. I. M. I. (...), vroeg op 26 juni 2017 in België internationale bescherming aan. Hem werd op 5 maart 2018 de vluchtelingenstatus toegekend op basis van de door hem aangehaalde persoonlijke motieven.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van uw UNRWA kaart, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw paspoort, uw originele geboorteakte, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter, een certificaat voor de aanvraag van kindergeld en medische documenten van uw dochter n.a.v. haar geboorte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, sluit personen die bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in casu het UNRWA, van de vluchtelingenstatus uit. In zijn Bolbol-arrest wees het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D van het Verdrag van Genève blijkt dat alleen de personen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, die als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (HJEU 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §§ 50-51). In datzelfde arrest wijst het Hof erop dat de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten (§ 52). In zijn El Kott-arrest wijst het Hof erop dat artikel 1, D aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door het UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die

bijstand daadwerkelijk hebben genoten “kort voor het indienen van een verzoek” om internationale bescherming (HJEU 19 december 2012, C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §52).

In het voormelde Bolbol-arrest bepaalt het Hof vanuit het standpunt van het bewijs van de status die de verzoeker bij het UNRWA geniet of de persoon onder de werkingssfeer van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, eerste volzin valt. Zo stelt het Hof de verzoeker die geregistreerd is bij het UNRWA en voor wie het meent dat deze registratie toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, tegenover de verzoeker die niet bij het UNRWA geregistreerd is en die ook kan worden uitgesloten op basis van artikel 1, D als hij hiervoor het bewijs met elk andere middel levert. In zijn voormelde El Kott-arrest verfijnt het Hof zijn redenering, wanneer het de werkingssfeer van artikel 1, D, eerste volzin uitlegt. Artikel 1, D bepaalt namelijk dat alleen de verzoekers die thans de bijstand van het UNRWA genieten, onder zijn werkingssfeer vallen. Het Hof stelt vast dat de verzoeker “thans” niet meer de bijstand van het UNRWA geniet omdat hij zich niet meer bevindt in het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, hoewel hij bij het UNRWA zou zijn geregistreerd. Een strikte uitleg van de uitdrukking “thans genieten” zou artikel 1, D elk nuttig effect ontnemen want elke verzoeker die zich in Europa bevindt, heeft per definitie het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaten en geniet dus de facto thans zijn bijstand niet meer. We stellen vast dat het Hof meende dat een strikte uitleg van de eerste volzin van artikel 1, D tot gevolg heeft dat het vertrek uit het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, belet de bijstand als actueel te beschouwen. Om deze bepaling een nuttig effect te geven, breidde het Hof de betekenis die moet worden gegeven aan de uitdrukking “thans genieten” in artikel 1, D uit en meende dat niet alleen de verzoeker die “thans” de bijstand van het UNRWA geniet (wat veronderstelt dat hij zich bevindt in het gebied waarin het werkzaam is), maar ook de verzoeker die deze bijstand heeft genoten “kort voor zijn verzoek” om internationale bescherming, onder de werkingssfeer van artikel 1, D valt.

Op basis van deze elementen meent het Commissariaat-generaal dat niet elke verzoeker die internationale bescherming in België aanvraagt, per definitie “thans” de bijstand van het UNRWA geniet. Aangezien hij zich niet meer bevindt in het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, dient te worden nagegaan of hij “kort voor zijn verzoek” om internationale bescherming de bijstand van het UNRWA heeft genoten. Het Hof van Justitie definieerde echter niet wat dient te worden verstaan onder “kort voor zijn verzoek om internationale bescherming”.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat het Hof van Justitie van de Europese Unie de werkingssfeer van artikel 1, D al heeft uitgebreid tot elke verzoeker die “kort voor zijn verzoek” om internationale bescherming de bijstand van het UNRWA heeft genoten, om artikel 1, D een nuttig effect te geven, in plaats van zich te houden aan de strikte betekenis van de uitdrukking “thans genieten”. Aangezien artikel 1, D strikt wordt uitgelegd, dienen de woorden “kort voor zijn verzoek” om internationale bescherming restrictief te worden uitgelegd, onder voorbehoud dat de voorwaarde in verband met het actuele karakter van de bijstand in artikel 1, D van het Verdrag van Genève wordt genegeerd. In de twee gevallen die aanhangig werden gemaakt bij het Hof in de zaak El Kott, waren de verzoekers Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. Uit de samenvatting van hun relaas blijkt dat ze Libanon verlieten en rechtstreeks naar Hongarije gingen, en dat, hoewel ze het kamp waar ze verbleven voor hun vertrek hadden verlaten, ze waren blijven wonen in het gebied waarin het UNRWA werkzaam is en waarvan zij afhingen, namelijk Libanon (zie §§ 30 tot 32 van het voormelde arrest). In het licht van deze elementen in de context van de voormelde El Kott-zaak hebben de woorden “kort voor zijn verzoek” betrekking op de situatie van de verzoeker die het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaten heeft (Libanon in de El Kott-zaak), die “thans” dus zijn bijstand niet meer geniet en die een verzoek in een lidstaat indient (Hongarije in de El Kott-zaak) in het rechtstreekse verlengde dan zijn vertrek uit het gebied waarin het UNRWA werkzaam is. Het Commissariaat-generaal meent bijgevolg dat de term “kort” geen betrekking kan hebben op de situatie van de verzoeker die internationale bescherming in België aanvraagt, aangezien hij het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, sinds “enige tijd” heeft verlaten en eventueel heeft verbleven in een of meerdere derde landen waar het UNRWA zijn bijstandsactiviteiten niet ontplooit. Een andere uitleg zou in strijd zijn met de tekst van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en met de uitleg ervan door het Hof van Justitie van de Europese Unie in het voormelde El Kott-arrest.

Uit wat voorafgaat, vloeit voort dat het indienen van een registratiekaart van het UNRWA niet volstaat om te bewijzen dat u daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA hebt genoten kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België.

In casu dient te worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat u daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA hebt genoten kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming om de volgende redenen.

Hoewel u een registratiekaart van UNRWA voorlegde (CGVS p. 5), verklaart u dat uw familie nooit hulp heeft ontvangen van het agentschap, dat jullie school liepen bij staatsscholen en gebruik maakte van de gezondheidszorg van de Palestijnse Autoriteiten (CGVS p. 4-5).

Aangezien u niet hebt aangetoond dat u daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA hebt genoten "kort voor uw verzoek om internationale bescherming", valt u niet onder artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980, gelezen in samenhang met artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Uw verzoek om internationale bescherming werd dus onderzocht in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u de algemene economische, de politieke conflicten en de veiligheidssituatie in de Gazastrook te vrezen en het gebrek aan vrouwenrechten aldaar (CGVS p. 6-7). Voorts verklaart u de Gazastrook verlaten te hebben omdat uw echtgenoot in België woont (CGVS p. 5, 6, 7). Na een grondig onderzoek van uw verklaringen en van de documenten die u hebt ingediend, dient te worden vastgesteld dat u niet geloofwaardig hebt doen gelden dat er wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst dient er gesteld te worden dat u verschillende keren verklaart dat uw vertrek uit de Gazastrook gestoeld is op uw huwelijk en het feit dat uw echtgenoot in België verblijft. Zo verklaart u dat u reeds twee jaar geleden een procedure voor gezinshereniging via de Belgische ambassade doorliep (CGVS p. 4, 5). Deze procedure werd u echter geweigerd omdat de geldigheid van uw huwelijkscontract in twijfel werd getrokken (CGVS p. 4). Er werd u aangeraden een advocaat onder de arm te nemen, hetgeen u niet deed omdat u zich die hoofpijn wilde besparen (CGVS p. 5). U verklaart dat u daarop besliste zich naar België te laten smokkelen (CGVS p. 4, 5). U gevraagd naar de reden van uw verzoek om internationale bescherming in België verklaart dat u dat deed omdat uw man er erkend werd (Verklaring DVZ p. 11; CGVS p. 6, 7). Uw vertrekmotief en lakse houding in de opvolging van uw procedure gezinshereniging laten niet toe te besluiten dat u de Gazastrook verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De door u aangehaalde algemene veiligheidssituatie en socio-economische situatie in Gaza (Vragenlijst CGVS punt 3.4; CGVS p. 6-7) wordt onderaan verder besproken. Tevens verklaart u dat vrouwen geen rechten genieten in de Gazastrook (CGVS p. 7). U laat echter na deze zeer algemene uitspraak te concretiseren en aan te geven hoe uw rechten in Gaza in het gedrang zouden zijn. Te meer daar er immers dient vermeld te worden dat u wel degelijk als vrouw een toekomst kon uitbouwen. U verklaart immers zelf dat u kon studeren, werken (CGVS p. 3) en lid was van een vrouwencomité (CGVS p. 3), waardoor u extra opleidingen kan volgen (CGVS p. 3). Er dient tevens op gewezen te worden dat u geheel zelfstandig uw vertrek hebt kunnen voorbereiden en samen met andere vrouwen uw reis aanvatte (CGVS p. 5). Nergens in uw verklaringen over uw levensomstandigheden in Gaza geeft u aan of kan eruit afgeleid worden dat uw rechten dusdanig geschonden zouden worden dat deze schending voor u aan vervolging of ernstige schade gelijkgesteld kan worden. Uit uw opnieuw zeer algemene verwijzing naar politieke conflicten kan evenmin begrepen worden dat er in uw hoofde een beschermingsnood zou zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in uw land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat er in uw hoofde daadwerkelijk persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke. U brengt immers geen concrete en op uw persoonlijke situatie betrokken feiten aan waaruit blijkt dat u specifiek omwille van de politieke conflicten in Gaza vervolging dient te vrezen of het risico loopt blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddeld Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

U bent immers een opgeleide vrouw die over een netwerk beschikt dat haar toelaat om verdere opleidingen te genieten (CGVS p. 3) en om te werken (Vragenlijst DVZ; CGVS 3). Immers blijkt dat u over de nodige ondernemingskracht beschikt om zelfstandig procedures, zoals die voor gezinshereniging, op te starten en op eigen kracht uw vertrek uit de Gazastrook voor te bereiden (CGVS p. 5). Hierbij dient er nog aan toegevoegd te worden dat u kon rekenen op de financiële steun van de familie van uw echtgenoot, om uw reis naar België, ter waarde van 2.500 euro, te bekostigen (CGVS p. 5). U geeft tevens aan dat dit een gangbare praktijk is in moeilijke situaties (CGVS p. 5).

Uw moeder is tot op vandaag woonachtig in het ouderlijk huis, alwaar u tot aan uw vertrek verbleef (CGVS 3). Het huis bestaat uit vier slaapkamers, twee badkamers en een living (CGVS P. 4), en werd door uw vader gebouwd op gronden van de Palestijnse Autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat uw familie kon steunen op herstellingen aan het huis door het Ministerie van Werk (CGVS p. 3-4). Tevens blijkt dat uw vader een grond in Khan Younis erfde van zijn vader, hetgeen hij verkocht. Uw familie kan steunen op driemaandelijks uitkering ter waarde van 1.800 Sjekel (CGVS p. 3). Voorts baat uw jongere broer een kleine supermarkt uit en uw broer Osama is tewerkgesteld als bewaker (CGVS p. 3). Tenslotte konden al uw broers en zussen genieten van ten minste een opleiding aan het hoger middelbaar, waarvoor uw familie geen beroep diende te doen op de onderwijsfaciliteiten van organisaties als UNRWA (CGVS p. 4-5). Ook voor de medische faciliteiten kon u zich tot de staatsinfrastructuur begeven (CGVS p. 5).

Tenslotte geeft u aan dat u een goed contact hebt met uw familieleden en dat deze band wordt onderhouden en verklaart u dat uw familie op elkaar kan steunen en zij elkaar helpen waar mogelijk (CGVS p. 3-4).

Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Gaza precare levensomstandigheden zou kennen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen

beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliëse strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoon. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berylbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in

bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden.

De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Wat betreft het vluchtelingenstatuut dat toegekend werd aan uw echtgenoot moet in eerste instantie opgemerkt worden dat uw echtgenoot in België op 26 juni 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. U kwam daarentegen bijna twee jaar later aan in België op 6 mei 2019 (CGVS p. 6) en diende een verzoek om internationale bescherming in op 15 mei 2019. Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen. Het CGVS moet bovendien elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In casu haalde uw echtgenoot strikt persoonlijke motieven aan waardoor het loutere feit dat hij als vluchteling erkend werd dan ook niet betekent dat er ook in uw geval beslist moet worden tot toekenning van een beschermingsstatuut. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt op afdoende wijze dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Wat betreft uw wens om bij uw echtgenoot te zijn moet er vastgesteld worden dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw echtgenoot. Voor het afdwingen van het recht op eerbiediging van uw gezinsleven dient u zich tot de geëigende procedure te wenden, zijnde een aanvraag om machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovendien met de door u neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen. De kopie van uw UNRWA kaart, de kopie van uw identiteitskaart, de kopie van uw paspoort,

uw originele geboorteakte, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw dochter hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst en hebben verder geen bijdrage ter staving van de door u aangehaalde vluchtmotieven.

De medische documenten van uw dochter n.a.v. haar geboorte heeft louter betrekking op haar gezondheidstoestand na de geboorte. Het certificaat voor de aanvraag van kindergeld heeft betrekking op een administratieve handeling in België en levert evenmin een bijdrage ter staving van de door u aangehaalde vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/9 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het algemene beginsel van goed bestuur" en van de artikelen 195 tot 199 van "de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, 1979)". Tevens werpt verzoekster een manifeste appreciatiefout op.

Verzoekster geeft vooreerst artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet weer en stelt het volgende:

"Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten. In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002)."

Wat betreft de bijzondere procedurele noden, geeft verzoekster vervolgens artikel 48/9, § 4, van de Vreemdelingenwet weer en betoogt zij als volgt:

"Ten eerste moet worden opgemerkt dat Mevrouw tijdens haar onderhoud niet werd vergezeld door een advocaat.

Zoals het CGVS in de feitenrelaas opmerkte (bestreden beslissing, p. 1), is Mevrouw OW'CA op 14 februari 2020 bevallen van haar dochter (J. (...)). Het persoonlijk onderhoud vond plaats op 26 februari 2020, minder dan twee weken na de geboorte.

Ondanks deze elementen, waarvan de tegenpartij op de hoogte was, werd er geen bijzondere procedurele noden toegepast. Ook de notities van het persoonlijk onderhoud bevatten geen enkele vraag over de gezondheidstoestand van Mevrouw of over hoe ze zich voelt. Als een dergelijke vraag aan Mevrouw OWDA was gesteld, zou de tegenpartij hebben vernomen dat Mevrouw zich als gevolg van de geboorte extreem moe voelde (wat overigens vanzelfsprekend is en niet eens hoeft te worden gezegd).

Deze ernstige vermoeidheid had een invloed op het interview dat Mevrouw kreeg, omdat het haar ertoe bracht onvolledige of korte antwoorden te geven op de vragen die haar werden gesteld. Tijdens het persoonlijke gesprek vermeldde mevrouw ook dat ze haar geheugen had verloren (persoonlijk onderhoud, p. 6).

(...)

Bovendien heeft de tegenpartij, door in de bestreden beschikking geen rekening te houden met verzoekster gezondheidstoestand, in strijd met artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980."

Wat betreft de toekenning van de vluchtelingenstatus, citeert verzoekster artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), en laat zij vervolgens het volgende gelden:

“Uit deze artikelen blijkt dat de analyse van het verzoek van een Palestijnse asielzoeker die bij de UNRWA geregistreerd is, de asielinstanties vrijstelt van een analyse op grond van artikel 1A van het Verdrag van Genève. Verzoeker van Palestijnse oorsprong die bewijst dat hij niet langer de bescherming van de UNRWA kan genieten, wordt inderdaad rechtsweg als vluchteling erkend.

Artikel 1D van het Verdrag van Genève werd geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest El Kott. In dit arrest, herinnerend aan het beginsel van een strikte interpretatie van de uitsluitingsclausules, stelt het Hof stelt dat niet alleen gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA, zoals de opheffing van het agentschap of de onmogelijkheid haar mandaat uit te oefenen, ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. “Om welke reden dan ook” moet volgens het Hof zo geïnterpreteerd worden dat de “reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten.” Wanneer de beslissing is ingegeven “door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon” (HvJ, arrest El-Kott van 19 december 2012, C-364/11). Dit is volgens het Hof het geval wanneer de persoon zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Volgens Uw Raad in een arrest van 21 augustus 2018 zijn de twee elementen die in paragraaf 63 van het arrest El-Kott van het Hof van Justitie worden genoemd, immers cumulatieve voorwaarden (RvV - arrest nr. 207.948 van 21 august 2018). De beoordeling dat deze voorwaarden cumulatieve zijn echter betekend dat een Palestijn die de UNRWA-bescherming geniet, alleen de vluchtelingenstatus kan worden toegekend indien hij, naast een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, in vernederende levensomstandigheden zou leven als gevolg van het onvermogen van de UNRWA om zijn mandaat, namelijk het verlenen van socio-economische steun, te waarborgen. De UNHCR heeft erover terecht beoordeeld dat:

« (...)”.

In het arrest El Kott heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat: “(...)” (§64).

Volgens Uw Raad: “(...)” (RvV - arrest nr. 232.247 van 5 februari 2020).

De UNHCR en Uw Raad beoordelen ook dat de Palestijnse vluchteling die in de praktijk niet naar het actiegebied van de UNRWA kan terugkeren, wegens praktische, juridische en veiligheidsobstakels, ook in aanmerking zou moeten komen voor de ipso facto erkenning.”

Wat betreft de bijstand van het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) stelt verzoekster het volgende:

“In de bestreden beslissing schrijft de tegenpartij dat “In casu dient te worden vastgesteld dat U niet hebt aangetoond dat U daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA hebt genoten kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming om de volgende redenen”.

Ten eerste, zoals het Bobol-arrest stelt, rust de bewijslast op dit punt echter op de CVGS. Het deponeren van de registratiekaart van het UNRWA is immers voldoende bewijs van het daadwerkelijke voordeel van de bijstand van UNRWA.

Inderdaad, heeft uw raad beslist dat: “(...)” (RvV - arrest nr. 230.800 van 24 december 2019).

Ten tweede, tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verzoekster ook uitgelegd waarom zij de hulp van de Palestijnse autoriteiten heeft ingeroepen in plaats van de UNRWA (persoonlijk onderhoud, p. 5).

(...)”

Uit de bewering van de verzoekster blijkt ook dat de UNRWA haar missie met doeltreffend kan uitvoeren, aangezien enerzijds de medische bijstand niet rechtstreeks aanwezig is in het gebied waar de eiser woont en anderzijds de kosten voor de begunstigden te hoog zijn.

Om deze redenen valt de aanvrager wel onder artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster en haar gezin (persoonlijk onderhoud, p. 4 en 5) zijn inderdaad geregistreerd bij het UNRWA, wat voldoende is om aan te tonen dat zij bijstand van het UNRWA heeft ontvangen. Bovendien kunnen de redenen waarom de eiser niet recentelijk een beroep heeft gedaan op UNRWA worden verklaard door de besmettelijkheid van UNRWA bij de uitoefening van haar missie (zie hieronder).

Het CGVS analyseert haar situatie volgens ons dan ook ten onrechte vanuit het oogpunt van de weigering van de vluchtelingenstatus en niet vanuit het oogpunt van de uitsluiting van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet."

Over het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van dit agentschap in het kader van zijn missie zet verzoekster het volgende uiteen:

"De beëindiging van de activiteiten van de UNRWA in de zin van artikel 12, lid 1, onder a), van Richtlijn 2011/95/EU omvat ofwel de afschaffing van het UNRWA, ofwel de onmogelijkheid voor het UNRWA om zijn mandaat uit te voeren. Deze laatste onmogelijkheid kan het gevolg zijn van redenen die specifiek zijn voor UNRWA of die de aanvrager persoonlijk aangaan. Wanneer verzoeker gedwongen wordt het werkgebied van de UNRWA te verlaten, kan de UNRWA haar mandaat ten aanzien van hem dus niet vervullen.

Ten eerste bevindt een Palestijnse vluchteling die de Gazastrook onvrijwillig heeft verlaten zich automatisch buiten het werkgebied van de UNRWA. UNRWA is daarom niet in staat om zijn missie voor die persoon te vervullen. Deze redenering is bevestigd door de nationale rechtbank voor asielzaken in Frankrijk.

Het Hof oordeelde dat « que de ce qui précède il résulte que M. XXX a été contraint de quitter la zone d'opération de l'UNRWA pour des raisons impérieuses indépendantes de sa volonté et a été ainsi privé du bénéfice de l'assistance que fournit cet organisme, lequel n'a pas été établi pour fournir une protection aux réfugiés palestiniens et n'en a d'ailleurs jamais fourni, [O]; que, dès lors, M. XXX est fondé à bénéficier de plein droit de la qualité de réfugié » (Cour Nationale du droit d'asile 24 mai 2013, nr. 04020557 et nr. 04020558) (stuk 3)

Ten tweede verklaarde verzoekster dat ze bijvoorbeeld geen beroep deed op de gezondheidszorg van UNRWA omdat die te duur en te ver van haar huis was.

Ten derde, wordt UNRWA nu geconfronteerd met een zeer belangrijke financiële crisis en is het agentschap niet langer in staat om de aan het agentschap toevertrouwde opdracht uit te voeren.

UNRWA werkt voornamelijk met vrijwillige donaties en kampt momenteel met een indrukwekkend financieel tekort.

« (...) » (Arrest uit « IMMIGRATION AND PROTECTION TRIBUNAL NEW ZEALAND », 23 december 2015, beschikbaar op <http://www.refworld.org/odfid/56b1bcc24.pdf>, p 38) (stuk 4)

Sindsdien is de situatie verslechterd, terwijl de humanitaire vraag blijft stijgen, hebben de Verenigde Staten in 2018 verklaard dat zij de UNRWA niet langer zouden financieren:

- The Guardian, "US confirms end to funding for UN Palestinian refugees", 31 augustus 2018 (beschikbaar op: <https://www.theguardian.com/world/2018/aug/31/trump-to-cut-all-us-funding-for-uns-main-palestinian-refugee-programme>) (stuk 5): "(...)"

- RFI, "Pour l'UNRWA, Gaza sombre dans un chaos social et économique", 15 mei 2019 (beschikbaar op: <http://www.rfi.fr/fr/rnoyen-orient/20190513-territoires-palestiniens-gaza-argent-aide-alimentaire-unrwa>) (stuk 6): "(...)"

De levensomstandigheden in Gaza, die worden bemoeilijkt door diverse beperkingen (gebrek aan water, elektriciteit, enz.), brengen de interventies van de UNRWA nog verder in gevaar:

- « (...) »

(Amnesty international, Rapport 2017/2018, Palestine (état de), beschikbaar op : <https://www.amnesty.org/fr/countries/middle-east-and-north-africa/palestine-state-of/report-palestine-state-of/>) (stuk 7)

- "(...)"

(Thomsons Reuters foundation news, "OPINION: As Ramadan ends, food security in Gaza is under threat", 3 juni 2019, beschikbaar op: <http://news.trust.org/item/20190603115444-9epsi>) (stuk 8)

Bovendien is het onvermogen van de UNRWA om haar mandaat te vervullen onlangs nog verergerd door de huidige omstandigheden als gevolg van de coronaviruscrisis. Dit crisis van COVID-19 zal gevolgen voor de algemene gezondheids- en humanitaire situatie in Gaza. De afgelopen maanden heeft het dodelijke en zeer besmettelijke Coronavirus zich over de hele wereld verspreid. De eerste twee infecties werden op 22 maart 2020 vastgesteld. De Israëlische blokkade die 14 jaar lang door Israël werd opgelegd, heeft het gezondheidssysteem in de Gazastrook verwoest. De medische sector kampt met ernstige tekorten aan gekwalificeerd personeel, infrastructuur en noodzakelijke voorzieningen. Het gezondheidssysteem van Gaza is niet voorbereid op een dergelijke epidemie:

- The Jerusalem Post, "UN Official: Coronavirus spike could cause collapse of Gaza Health System", 30 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.jpost.com/middle-east/un-official-coronavirus-spike-could-cause-collapse-of-gaza-health-system-622857>) (stuk 9): "(...)"

- Aljazeera, "Coronavirus: Doctor warns of 'incoming disaster in Gaza", 26 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.aljazeera.com/news/2020/03/coronavirus-doctor-warns-incoming-disaster-gaza-200325195816841.html>) (stuk 10): "(...)"
- OCHA, "Occupied Palestinian Territory: COVID-19 Emergency - Situation Report 2 (24 march – 31 march 2020)" (beschikbaar op: <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/occupied-palestinian-territory-opt-covid-16-emergency>) (stuk 11): "(...)"
- The Humanitarian Country Team, "Occupied Palestinian Territory COVID-19 Response Plan, 27 maart 2020 (beschikbaar op: <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/occupied-palestinian-territory-covid-19-response-plan-27-march>) (stuk 12): « (...) » (p. 11).
- "COVID-19: Israel has 'legal duty' to ensure that Palestinians in OPT receive essential health services - UN expert", 19 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=25728&LangID=E>) (stuk 13): "(...)"
- "Human Rights Council holds separate interactive dialogues on situations in the Palestinian occupied territory and in Eritrea", 26 februari 2020 (beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=25620&LangID=E>) (stuk 14): "(...)"

De corona-epidemie, die al immense gevolgen heeft voor Westerse en Aziatische landen, zal ongetwijfeld leiden tot een ongekende humanitaire catastrofe in Gaza. Het is dus slechts een kwestie van tijd, gezien de overbevolking in de regio het onmogelijk maakt om burgers te isoleren. Bovendien maakt het gebrek aan financiële middelen en de armoede van burgers de toegang tot medische zorg onmogelijk.

Met slechts 70 bedden op de intensieve zorgen, 200 tests en weinig beschermende medische kleding, is een infectie als het ware een doodsvonnis (Physicians for Human Rights, "Corona in the Gaza Strip - only 70 ICU Beds Available", 25 maart 2020, beschikbaar op: <https://www.phr.org.il/en/corona-in-the-gaza-strip-only-70-icu-beds-available/> (stuk 15); Foreign Policy, "Palestinians Brace for an Outbreak in One of the World's Most Densely Populated Territories", 26 maart 2020, beschikbaar op: <https://foreignpolicy.com/2020/03/26/palestinians-brace-coronavirus-outbreak-gaza-strip-covid/> (stuk 16)).

Als burgers in Gaza geïnfecteerd worden, zullen ze niet overgebracht kunnen worden naar ziekenhuizen in Israël en Egypte, omdat de landen de grensovergangen hebben gesloten (DW.com, "Coronavirus: Gaza faces worst-case scenario", 18 maart 2020, beschikbaar op: <https://www.dw.com/en/coronavirus-gaza-faces-worst-casescenario/a-52826616> (stuk 17)). Israël heeft een nationale 'lockdown' afgekondigd, terwijl Egypte nog steeds op zoek is naar passende veiligheidsmaatregelen.

Hoewel de VN Israël heeft opgeroepen de blokkade op te heffen en individuele landen financiële steun hebben verleend, lost dit het structurele onvermogen van Gaza om de nodige veiligheidsmaatregelen te nemen en passende zorg te verlenen niet op (De Volkskrant, "Solidariteit gevraagd voor het bestrijden van corona in arme landen met gebrekkige medische zorg", 23 maart 2020, beschikbaar op: <https://www.volkskrant.nl/nieuws-achtergrond/solidariteit-gevraagd-voor-bestrijding-corona-in-arme-landen-met-gebrekkige-medische-zorg-b3b0a245/> (stuk 18)).

De Verenigde Naties zijn erin geslaagd 14 miljoen dollar aan Gaza toe te wijzen en hebben al 5 miljoen dollar extra ontvangen van verschillende donorlanden. Volgens de organisatie is echter minstens 10 miljoen dollar nodig om de gezondheidszorg te ondersteunen: "(...)" (The Jerusalem Post, "UN Official: Coronavirus spike could cause collapse of Gaza Health System", 30 maart 2020, beschikbaar op: <https://www.jpost.com/middle-east/un-official-c-coronavirus-spike-could-cause-collapse-of-gaza-health-system-622857>) (stuk 9).

De artsen zijn het erover eens dat de enige duurzame gezondheidsoplossing erin bestaat de Israëlische blokkade op te heffen. Dit zou het land in staat stellen om de nodige medische apparatuur binnen te brengen, maar ook om de nodige veiligheidsmaatregelen te nemen (Aljazeera, "Coronavirus: Doctor warns of 'incoming disaster' in Gaza", 26 maart 2020, beschikbaar op: <https://www.aljazeera.com/news/2020/03/coronavirus-doctor-warns-incoming-disaster-gaza-200325195816841.html>) (stuk 10).

Het is dan ook onbegrijpelijk dat Israël in deze omstandigheden beslist om een Palestijns noodhospitaal af te breken (De Wereld Morgen, "In volle corona-pandemie breekt Israëlische bezetter Palestijns noodhospitaal af", 30 maart 2020, beschikbaar op: <https://www.dewereldmorgen.be/artikel/2020/03/30/in-volle-corona-pandemie-breekt-israelische-bezetter-palestijns-noodhospitaal-af/>) (stuk 19).

UNRWA had al aanzienlijke middelen verloren voordat COVID-19 aankwam. COVID-19 zet de UNRWA, die haar taak niet meer naar behoren kan vervullen, extra onder druk.

Indien verzoekster naar Gaza terug dient te keren, zal verzoeker blootgesteld worden aan een reëel risico op besmetting. Na een besmetting is er geen toegang tot voldoende gezondheidszorg, wat een onmenselijke behandeling inhoudt.

Bijgevolg wijst de situatie in Gaza dus op een echte humanitaire crisis en kan de UNRWA verzoeker geen levensomstandigheden bieden die in overeenstemming zijn met de opdracht die aan deze instelling

is toevertrouwd. In dezelfde zin: "(...)" (ONU Info, "L'ONU s'efforce de restaurer le calme à Gaza où la situation dé généré", 24 februari 2020 (beschikbaar op: <https://news.un.org/fr/story/2020/02/1062461>) (stuk 20)."

Wat betreft de mogelijkheid om naar Gaza terug te keren, laat verzoekster het volgende gelden:

"Om verzoeker te laten profiteren van de bescherming of bijstand van de UNWRA is he noodzakelijk dat hij veilig kan terugkeren naar de Gazastrook. Wat de mogelijkheden voor terugkeer naar Gaza betreft, beroept het CGVS zich op het rapport "COI Focus. Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019. Het CGVS beweert dat "een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten" (bestreden beslissing, p. 6).

Ten eerste, blijft de toegang tot Gaza volgens de site van de Belgische overheidsdienst voor buitenlandse zaken zeer moeilijk. De grens tussen Egypte en Gaza kan van de ene dag op de andere zonder voorafgaande aankondiging worden gesloten:

« (...) »

(Buitenlandse zaken, reisadviezen, Israël, beschikbaar op https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/israel)

Aangezien de situatie van de ene op de andere dag kan veranderen, is er geen zekerheid dat Mevrouw OWDA zonder problemen naar Gaza kan terugkeren.

Ten tweede, is de sluiting van de grenzen van de Gazastrook nu een feit sinds de Coronavirus-crisis.

"(...)" (Buitenlandse zaken, reisadviezen, Palestijns Gebied beschikbaar op: https://diplomatie.belgium.be/fr/Services/voyager_a_letranger/conseils_par_destination/territoire_palestinien) (...)

Hier ook heeft het CGVS op geen enkel moment rekening gehouden met de gevolgen van COVID-19. De afgelopen maanden heeft het dodelijke en zeer besmettelijke Coronavirus zich over de hele wereld verspreid. Verschillende landen hebben nationale lockdowns afgekondigd en hun grenzen gesloten in een poging om het virus te stoppen. Ook de Gazastrook wordt getroffen door het virus: "(...)" (OCHA, "Occupied Palestinian Territory: COVID-19 Emergency - Situation Report 2 (24 march - 31 march 2020)" (beschikbaar op: <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/occupied-palestinian-territory-opt-covid-19-emergency>) (stuk 11).

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, is verzoekster niet in staat om voor onbepaalde tijd naar Gaza terug te keren."

Wat betreft haar socio-economische situatie, stelt verzoekster het volgende:

"Het CGVS heeft ook een kennelijke beoordelingsfout gemaakt met betrekking tot de economische situatie van verzoekster.

Zoals de vrouw aan het einde van het CGRA-interview samenvatte, zijn haar economische omstandigheden moeilijk. Inderdaad, ze heeft geen inkomen, ze leeft aan de haak van haar familie, waarvan slechts enkele leden zelf werken. Deze situatie wordt nog verergerd door het feit dat de man van Mevrouw niet aanwezig is in Gaza. Bovendien is hun vader, wiens magere inkomen bijdroeg aan het inkomen van het gezin, net overleden aan kanker.

(...)

Ten eerste, hoewel ze een hogere opleiding heeft, heeft ze geen baan in Gaza en heeft ze die ook niet gevonden. De enige baan die ze had geduurd, was een tijdelijk functie van drie maanden (persoonlijk onderhoud, p. 3).

(...)

Mevrouw heeft zeer weinig ervaring in de wereld van het werk. Als ze terugkeert naar Gaza, zal zij moeite hebben om werk te vinden dat haar in staat stelt om in overeenstemming met de menselijke waardigheid te leven. Er zijn echter reële moeilijkheden om een werk in Gaza te vinden: « (...) » (The Guardian, "By 2020, the UN said Gaza would be unliveable. Did it turn out that way?", 28 december 2019 (beschikbaar op: <https://www.theguardian.com/world/2019/dec/28/gaza-strip-202-unliveable-un-report-did-it-turn-out-that-way>) (stuk 21).

COVID-19 zal ook een zeer negatieve invloed hebben op de arbeidswereld in Gaza. Veel bedrijven zullen failliet gaan, waardoor de werkloosheid alleen maar zal toenemen. Het is daarom onwaarschijnlijk dat de verzoekster bij een terugkeer naar Gaza gemakkelijk werk zou kunnen vinden.

Ten tweede, is het waar dat de familie van mevrouw 1800 sjekel per drie maanden (het equivalent van €465) kreeg omdat haar vader niet kon werken. Enerzijds is dit inkomen natuurlijk niet voldoende gezien

de grootte van het te voeden gezin (tien personen). Aan de andere kant is er geen garantie dat dit bedrag zal worden doorbetaald nu zijn vader is overleden (persoonlijk onderhoud, p. 3 et 5).
(...)

Ten derde, allereerst moet worden bedacht dat het gebouw dat als gezinswoning dient een voormalige stal is. Dan, zoals het CGVS opmerkt, is het waar dat het huis vier slaapkamers en twee badkamers heeft (bestreden beslissing, p. 4 en persoonlijk onderhoud, p. 3 en 4), maar er moet rekening worden gehouden met het feit dat de dame zeven broers en zussen heeft (Dublin onderhoud, p. 9). En dit, zonder eventuele echtgenoten of kinderen te tellen.
(...)

Ten vierde, moet er ook op worden gewezen dat de grond van het huis niet aan de familie toebehoort en dat zij bovendien de grond die zij in eigendom hadden, moesten verkopen. Het gevolg is dat de familie vandaag de dag geen bezit meer heeft, ze hebben niet eens een auto, ook al is het een gezin van tien personen (persoonlijk onderhoud, p. 4)
(...)

Ten vijfde, is het CGVS van mening dat verzoeker in geval van terugkeer naar Gaza kan rekenen op de steun van een familienetwerk, in het bijzonder op de steun van zijn broers en zussen in Gaza (bestreden beslissing, p. 4). Het CGVS betwist echter niet dat de ouders niet werken en dat zijn broers en zussen in Gaza, als ze een baan hebben, in een onzekere arbeidssituatie verkeren. Zo hebben twee van hen een baan gevonden, terwijl ze negen mensen moeten onderhouden (de vader is nu overleden). Om nog maar te zwijgen van het feit dat ze zelf hun eigen familie te voeden hebben. Verzoekster legde uit dat het voor hen moeilijk was om de maanden af te ronden. Bovendien, is Mevrouw de enige die naar school had kunnen gaan (persoonlijk onderhoud, p. 4).
(...)

Ook hier zal COVID-19 noodzakelijkerwijs een rampzalig effect hebben, zodat de broers van Mevrouw OWDA, die haar financieel konden helpen, dit niet meer kunnen doen.
Aangezien het leven in Gaza erg duur is, beschikken zij niet over de financiële middelen om de verzoekster en haar dochter een waardige levensstandaard te bieden.

Ten slotte, duurde het persoonlijk onderhoud nauwelijks anderhalf uur. Verzoekster is niet gevraagd naar haar toegang tot water, elektriciteit en voedsel, enz.
Bovendien heeft uw Raad al overwogen dat de financiële capaciteit, het onderwijs, de invloed van het gezin, het netwerk van contacten en een goede gezondheid allemaal factoren zijn die geen invloed hebben op het besluit, gezien de systematische en aanhoudende schendingen waarvan de inwoners van Gaza het slachtoffer zijn : "(...)" (RvV - arrest nr. 182.381 van 16 februari 2017).
In het licht van al deze factoren, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, zal verzoekster zich in een situatie van extreme armoede terugvinden, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om in zijn basisbehoeften te voorzien en die een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM vormt."

In subsidiaire orde vraagt verzoekster dat haar overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet de subsidiaire bescherming wordt toegekend. Zij licht dit als volgt toe:

"Zoals heeft het Europese Hof reeds beoordeeld: « Door uitsluitend naar de vluchtelingenstatus te verwijzen, sluit artikel 12, lid 1, sub a, van richtlijn 2004/83 overigens niemand uit van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 2 sub e, van die richtlijn, en artikel 17 ervan, waarin de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire bescherming zijn vermeld, maakt geen melding van het genieten van de bescherming of bijstand van een orgaan als het UNRWA" (HvJ, arrest El-Kott van 19 december 2012, C-364/11, §68).

De verwerende partij baseert zich op de verslag "COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza: Situation sécuritaire" van 6 maart 2020, om te concluderen dat er geen sprake is van een gewapend conflict gepaard met willekeurig geweld in de Gazastrook. De tegenpartij heeft echter een deel van het verslag gelezen. Er moet echter worden opgemerkt dat het CGVS de beschikbare informatie gedeeltelijk heeft gelezen.

Uit het verslag "COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza: Situation sécuritaire" van 6 maart 2020 blijkt dat: "(...)" (p. 23) (COI Focus Territoires Palestiniens - Gaza : Situation sécuritaire, 6 maart 2020).

Volgens Human Rights Watch (...): "(...)" (Human Rights Watch, "World Report 2020 - Israel and Palestine", 14 januari 2020 (beschikbaar op: <https://www.ecoi.net/en/document/2022793.html>)).

Meer recentelijk is de veiligheidssituatie in Gaza nog verder verslechterd: "(...)" (ONU Info, "L'ONU s'efforce de restaurer le calme à Gaza où la situation dégenère", 24 februari 2020, beschikbaar op: <https://news.un.org/fr/story/2020/02/1062461>) (stuk 22).

Bovendien blijkt uit een analyse van het buitenlands beleid dat de vrees voor het coronavirus meer is dan louter de bezorgdheid over het falen van de gezondheidszorg. Deskundigen hebben Gaza jarenlang beschreven als een "tijdbom" en het gezondheidssysteem kan op elk moment imploderen. Maar deze implosie zou grote politieke gevolgen kunnen hebben, wat kan leiden tot een uitbarsting van geweld: "(...)" (Foreign Policy, "Palestinians Brace for an Outbreak in One of the World's Most Densely Populated Territories", 26 maart 2020, beschikbaar op: <https://foreignpolicy.com/2020/03/26/palestinians-brace-coronavirus-outbreak-gaza-strip-covid/>) (stuk 16).

Bijgevolg moest het CGVS om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te hebben herkend aan verzoeker op basis van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de arresten nrs. 04020557 en 04020558 van het Franse Cour Nationale du droit d'asile van 24 mei 2013 (stuk 3);
- een arrest uit « IMMIGRATION AND PROTECTION TRIBUNAL NEW ZEALAND », van 23 december 2015 (stuk 4);
- het artikel "US confirms end to funding for UN Palestinian refugees" uit The Guardian van 31 augustus 2018 (stuk 5);
- het artikel "Pour l'UNRWA, Gaza sombre dans un chaos social et économique" uit RFI van 15 mei 2019 (stuk 6);
- het "Rapport 2017/2018, Palestine (état de)" van Amnesty International (stuk 7);
- de "OPINION: As Ramadan ends, food security in Gaza is under threat" uit Thomsons Reuters foundation news van 3 juni 2019 (stuk 8);
- het artikel "UN Official: Coronavirus spike could cause collapse of Gaza Health System" uit The Jerusalem Post van 30 maart 2020 (stuk 9);
- het artikel "Coronavirus: Doctor warns of 'incoming disaster in Gaza" uit Aljazeera van 26 maart 2020 (stuk 10);
- het "Occupied Palestinian Territory: COVID-19 Emergency - Situation Report 2 (24 march – 31 march 2020)" van OCHA (stuk 11);
- het "Occupied Palestinian Territory COVID-19 Response Plan" van The Humanitarian Country Team van 27 maart 2020 (stuk 12);
- het artikel "COVID-19: Israel has 'legal duty' to ensure that Palestinians in OPT receive essential health services - UN expert" van 19 maart 2020 (stuk 13);
- het artikel "Human Rights Council holds separate interactive dialogues on situations in the Palestinian occupied territory and in Eritrea" van 26 februari 2020 (stuk 14);
- het artikel "Corona in the Gaza Strip - only 70 ICU Beds Available" van Physicians for Human Rights van 25 maart 2020 (stuk 15);
- het artikel "Palestinians Brace for an Outbreak in One of the World's Most Densely Populated Territories" van Foreign Policy van 26 maart 2020 (stuk 16);
- het artikel "Coronavirus: Gaza faces worst-case scenario" van DW.com van 18 maart 2020 (stuk 17);
- het artikel "Solidariteit gevraagd voor het bestrijden van corona in arme landen met gebrekkige medische zorg" uit De Volkskrant van 23 maart 2020 (stuk 18);
- het artikel "In volle corona-pandemie breekt Israëlische bezetter Palestijns noodhospitaal af" van De Wereld Morgen van 30 maart 2020 (stuk 19);
- het artikel "L'ONU s'efforce de restaurer le calme à Gaza où la situation dé généré" uit ONU Info van 24 februari 2020 (stuk 20);
- het artikel "By 2020, the UN said Gaza would be unliveable. Did it turn out that way?" uit The Guardian van 28 december 2019 (stuk 21);
- het "World Report 2020 – Israel and Palestine" van Human Rights Watch van 14 januari 2020 (stuk 22).

2.2.2. Op 17 november 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "Territoire palestinien – Gaza. Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020 en de COI Focus "Territoire palestinien – Gaza. Retour dans la bande de Gaza" van 3 september 2020.

2.2.3. Verwerende partij maakt op 20 november 2020 een procedurestuk over dat zij betitelt als een *“schriftelijk verslag”*, waarin zij haar standpunt uiteenzet over het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en waarbij zij de COI Focus *“Territoires Palestiniens. L'assistance de l'UNRWA”* van 6 mei 2020 voegt. Dit procedurestuk kan evenwel niet als een schriftelijk verslag, zoals bedoeld in artikel 39/76, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet worden beschouwd, wat door de Raad ook niet werd bevolen. Ter terechtzitting door de vertegenwoordigster van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) om het standpunt van het CGVS inzake de toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève schriftelijk te mogen uiteenzetten, zoals volgens haar ook in gelijkaardige dossiers zou zijn gebeurd, stemde de waarnemend voorzitter daarmee in en gaf hij het CGVS daarvoor een termijn van 8 dagen. Het betreft hier louter een verduidelijking van het standpunt van het CGVS en geen schriftelijke weergave van een onderzoek naar nieuwe elementen die door verzoekster werden aangebracht. Deze informatie wordt door de Raad dan ook louter ten informatieve titel in het beraad meegenomen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 195 tot 199 van *“de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, 1979)”*, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. Bovendien gaat zij eraan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat zij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Het middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Onderzoek naar de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève

De commissaris-generaal beargumenteert in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie), dat huidige zaak moet worden onderzocht op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet omdat het indienen van een registratiekaart van UNRWA niet volstaat om te bewijzen dat verzoekster daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft genoten kort voor het indienen van haar verzoek om internationale bescherming in België en verzoekster *in casu* niet heeft aangetoond dat zij daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft genoten kort voor het indienen van haar verzoek aangezien zij verklaarde dat haar familie nooit hulp heeft ontvangen van het agentschap en dat zij school liep bij staatsscholen en gebruik maakte van de gezondheidszorg van de Palestijnse Autoriteiten.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat het verzoek van een Palestijnse asielzoeker die bij UNRWA geregistreerd is, de asielinstanties vrijstelt van een analyse op grond van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en dat een verzoeker van Palestijnse oorsprong die bewijst dat hij niet langer de bescherming van UNRWA kan genieten van rechtswege als vluchteling wordt erkend. Zij betwist de redenering van het CGVS in de bestreden beslissing dat zij niet heeft aangetoond dat zij daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft genoten kort voor het indienen van haar verzoek om internationale bescherming en meent dat de bewijslast op het CGVS rust en dat het deponeren van de registratiekaart van UNRWA voldoende bewijs is *“van het daadwerkelijke voordeel van de bijstand van UNRWA”*.

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*.

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

De Raad herinnert eraan dat in de zaak *Bolbol* van het Hof van Justitie van 17 juni 2010 in de zaak C-31/09, het Hof van Justitie van oordeel was dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*: “52 Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)”).

Het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt aldus geleverd door de registratie bij UNRWA of door elk ander middel. Dit wordt niet tegengesproken in het arrest *El Kott* van 19 december 2012 van het Hof van Justitie, waar wordt onderzocht onder welke omstandigheden artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet (meer) van toepassing is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*). Ook een lezing van het arrest *Alheto* van 25 juli 2018 leidt niet tot een andere conclusie. In deze zaak betrof het immers de vraag of de bescherming of bijstand die de betrokkene binnen het operationele gebied van UNRWA van die organisatie genoot was opgehouden, terwijl de betrokkene door deze omstandigheid, indien deze was aangetoond, in aanmerking had kunnen komen voor de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia zo behantsite*, § 83). Dat in het geval dat wordt vastgesteld dat een bij UNRWA geregistreerde Palestijn geen daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie (meer) geniet een onderzoek in het licht van artikel 1, A van het Verdrag van Genève moet gebeuren, kan in dit arrest niet worden gelezen.

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoekster in de loop van de administratieve procedure onder meer haar originele geboorteakte en fotokopieën van haar UNRWA-registratiekaart, haar identiteitskaart en haar paspoort heeft voorgelegd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map met ‘documenten’) en dat noch aan haar identiteit en afkomst uit Gaza, noch aan haar registratie bij UNRWA wordt getwijfeld. Voorts verklaarde verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zij recht had op medische zorg omdat haar moeder vluchteling was (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Gelet op het voorgaande, moet aldus worden aangenomen dat zij daadwerkelijke bijstand genoot van UNRWA, niettegenstaande zij daarvan geen gebruik zou hebben gemaakt. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoekster van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoekster van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a)*, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat

de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft zij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekster van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekster “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

De Raad stelt te dezen vast dat het administratief dossier niet de minste informatie bevat over de activiteiten van UNRWA in de Gazastrook. Ook bij het rechtsplegingsdossier werd dergelijke informatie niet gevoegd. Het ontbreekt de Raad aldus aan actuele informatie om te kunnen bepalen of UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, of UNRWA nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren en of het voor UNRWA aldus al dan niet mogelijk is om verzoekster in de Gazastrook levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

De Raad wijst op artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”

Deze verplichting tot gedegen onderzoek rust niet enkel op de commissaris-generaal doch tevens op de Raad. Zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat, getuigen de motivering van de bestreden beslissing en de samenstelling van het administratief dossier echter van een gebrekkig onderzoek zodat de Raad in de onmogelijkheid wordt gesteld te beoordelen of verzoekster zich al dan niet terug kan beroepen op de bijstand van UNRWA.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

De voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 maart 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN